

[Udenrigsministeren.]

lighederne for at forlige Israels og Syriens interesser, opnåede ganske vist de til vedtagelse nødvendige 7 ja-stemmer, heriblandt Danmarks, men det faldt på grund af sovjetrussisk veto.

Endelig har sikkerhedsrådet fornylig på foranledning af Israel på sin dagsorden optaget en klage mod Ægypten over de af Ægypten håndhævede restriktioner for passage gennem Suezkanalen af skibe i fart på Israel og over Ægyptens indblanding i skibsfarten på den israelske havn Elath. Behandlingen af denne sag er først lige begyndt, og jeg skal derfor indskrænke mig til at nævne den.

Jeg har gerne villet nævne disse tre spørgsmål, som har spillet en rolle i det sikkerhedsråd, hvori Danmark for øjeblikket er repræsenteret.

Jeg skal derefter sige nogle ord om begivenhederne i Korea. Den 27. juli 1953 blev våbenstilstandsftalen i Korea underskrevet. Denne begivenhed, der afsluttede krigshandlinger, som havde været i mere end 3 år, og som havde været et af de farligste elementer i den internationale situation, vakte lettelse overalt i verden, også herhjemme. Desværre er det indtil nu ikke lykkedes at få våbenstilstandsftalen afløst af en fredsordning for Korea.

De spørgsmål, som det under forhandlingerne om våbenstilstandsftalen navnlig voldte parterne vanskelighed at nå til enighed om, var krigsfangespørgsmålet og spørgsmålet om afholdelse af en politisk konference til behandling af Koreas fremtid. Også efter våbenstilstandens gennemførelse har disse to spørgsmål indtil nu været de væsentligste hindringer på vejen mod en endelig ordning af Koreaspørgsmålet.

Den ordning, det lykkedes at nå til enighed om i krigsfangespørgsmålet, sikrede, at ingen krigsfange måtte tvinges til mod sin vilje at vende tilbage til sit hjemland, men at enhver krigsfange på den anden side fik lejlighed til at udøve sin ret til at vende tilbage. Ved fastsættelsen af bestemte tidsfrister sikredes det, at krigsfangerne ikke kunne holdes tilbage på ubestemt tid.

Udvekslingen af de krigsfanger, der ønskede at vende tilbage til deres eget land, forløb i det store og hele gnidningsløst. De krigsfanger, som ikke ønskede at vende

hjem, blev overgivet til en neutral repatrieringskommission, bestående af repræsentanter for Czekoslovakiet, Indien, Polen, Schweiz og Sverige. Indien beklædte formandsposten i kommissionen, ligesom Indien stillede de til bevogtning af krigsfangerne fornødne militære styrker til rådighed. Trods alle bestræbelser fra repatrieringskommissionens side viste det sig overordentlig vanskeligt at gennemføre våbenstilstandsftalens bestemmelser.

Den 22. januar 1954 udløb den periode, i hvilken krigsfangerne i henhold til de tidsfrister, der var fastsat i våbenstilstandsftalen, kunne tilbageholdes, uden at det var lykkedes at gennemføre udvekslingen i fuldt omfang. De lande, som deltog i krigen med militære styrker på De Forenede Nationers side, var af den opfattelse, at repatrieringskommissionen herefter måtte løslade krigsfangerne og give dem civil status den 23. januar, men kommissionens indiske formand valgte i stedet at tilbagegive fangerne til FN-kommandoen inden denne dato og uden at afgive nogen erklæring om fangernes overgang til civil status. FN-kommandoen har nu sat disse fanger på fri fod.

I våbenstilstandsftalen anbefaler de militære ledere vedkommende regeringer på begge sider, at der inden 3 måneder efter, at aftalen var underskrevet og blevet effektiv, skulle afholdes en politisk konference på højere plan mellem de to parter for ved forhandling at afgøre spørgsmålene om tilbagetrækning af alle fremmede styrker fra Korea, den fredelige løsning af Koreaspørgsmålet o. lign.

De Forenede Nationers 7. plenarforsamling havde den 28. august sidste år vedtaget resolutioner, ifølge hvilke samtlige lande, der havde bidraget militært til De Forenede Nationers aktion i Korea, skulle have adgang til at deltage; Sovjetunionen skulle deltage, såfremt Kina og Nordkorea ønskede det. Først i oktober 1953 lykkedes det at få etableret indledende forhandlinger med Kina og Nordkorea i Panmunjom om tilrettelæggelsen af konferencen.

Kina og Nordkorea krævede under disse forhandlinger, at neutrale asiatiske nationer skulle deltage i konferencen. For at dette spørgsmål ikke yderligere skulle forsinke bestræbelserne for at nå til en fredsordning